

Mačka Malvína bola tá najspokojnejšia mačka na svete. Nečudo, veď jej nič nechýbalo. Celé dni polihovala na peci a vyhrievala si kožúštek, pozorujúc pritom domácu pani, ako pečie voňavé koláče a chlebík. Keď dokončila svoju robotu, vždy naliala Malvíne plnú misku hustej sladkej smotany a ona si ju pôžitkársky vychutnala do poslednej kvapky. Potom sa pohodlne usalašila v lone domácej a nechala sa škrabkať za ušami, pradúc od rozkoše.

Malvína bola jediná mačka, ktorá mala výsadu užívať si výhody domu s domáccimi a tešiť sa ich náramnej starostlivosti. Ostatné mačky museli bývať v stodole, a viedli omnoho skromnejší život. Malvína však nebola len taká obyčajná mačka. Bola výnimočná, pretože svojím dotykom a pradením dokázala liečiť. Zázračný dotyk jej labky zakúsilo už mnoho chorých ľudí i zvierat.

Malvíni domáci si pred spánkom zvykli v posteli prelistovať noviny. Liečička k nim vždy ladne vyskočila a raz jednému, raz druhému ohrievala prsty na nohách. Alebo sa schúlila do mäkkého kľbka, oprela sa domácej o boľavý chrbát a tej sa vždy od bolesti značne uľavilo. Pravda, o pani domu sa starala o čosi horlivejšie než o pána, lebo práve od nej dostávala tie najlepšie pochúťky.

Vonku bola poriadna zima. Celý deň vyčíňala snehová fujavica a neskôr ešte viac prituhlo. Podvečer prišli Malvínu navštíviť lesné zvieratká, ktoré v príjemne teplej izbietke počúvali jej liečivé pradenie. Bola tam veveričia rodinka z veľkej jedle pred domom, veselé vrabčeky z blízkeho lesa a pridal sa aj gazdov pes Dunčo. V pološere izby si všetci užívali pokojný večer.

Našťastie, domáca pani mala zvieratká v obľube a voči podobným návštevám nikdy nemala námietky. Úplne stačilo, aby si oprášili sneh z kožúška a dosucha vyutierali labky. Dokonca im zvykla prichystať aj niečo malé pod zub, a tak im pri dverách nikdy nechýbali misky s ovsenou kašou, zrnom a vodou.

